

26.43x18.35	1/3	עמוד 1	נצרת - ידיעות העמק	07/04/2017	58050692-5
בית חולים לוינסטיין - 2119					

הרשות לשחוד
ליהיא לפיד

מדוושעים לחיים

23.43x33.88	2/3	עמוד 28	ידיעות העמק - נצרת	07/04/2017	58050608-2
בית חולים לוינשטיין - 2119					

אמא שלי גדולה מהחיים

לפני חמישה חודשים התעורר בן גיא מעפולה מניתוח מורכב להסרת גידול בראשו כשהוא משותק בחצי גוף ולא מסוגל לדבר • אמו איילת עזבה הכל ויצאה איתו למסע שיקום מעורר השראה, שבמרכזו רכיבה על אופניים • ביום חמישי שעבר השתחרר גיא מבית לוינשטיין, ואיילת חזרה לעבודה ולשגרה • למחרת קיבל מתנה מחברי קבוצת הרוכבים 'רוחות הצפון': אופני שטח מקצועיים ויקרים, ובסוף השבוע שעבר הספיק לרכוב יחד איתם 32 ק"מ • איילת: "מבחינתי זה רק עניין של זמן עד שהוא יחזור לעצמו לגמרי"

✘ יוסי וקנין ✘ צילום: שרון צור

שהוא הוציא את הכל ורוב הסיכויים שזה גידול שפיר. אם היה משהו משמח בכל התהליך הזה, זו העובדה שהגידול היה שפיר. ואז התחיל החלק הקשה. לחכות שיתעורר ושיחזור לעצמו. הוא היה מורדם ומונשם."

כמה ימים אחרי הניתוח הגורלי, החליי-טה גיא לנהל יומן אישי. בשבילה זה היה מקום מפלט לשפוך בו את כל המחשבות, הרגשות, החששות והפחדים. "יום רביעי, בן שוב נכנס לניתוח והפעם ברור שזה יקרה", כתבה גיא ביומנה, "חמש שעות של מתח, לחץ ודאגה. אני קמה ומסתובבת ליד היציאה לחדרי הניתוח, שרה לעצמי את 'שיר המעלות' ומבקשת יפה שידאגו לו, ומחכה. לאחר חמש שעות הרופא מפ-תיע אותי מאחור. אני שואלת אותו – לקח הרבה זמן, מה קורה? והוא מתחיל לפרט. כשבן יצא מהסייטי ראיתי אותו. נפוח קלות, מלא תחבושות, מורדם ומונשם... ביום העשירי אחרי הניתוח בן פתח עיניים. המבט לא היה ממוקד ולא ברור, אבל ראו עיניים".

"כמו אחרי אירוע מוחי"

אחרי חודש ב'רמב"ם' עבר בן לשיקום בבית לוינשטיין כשהוא משותק בחצי הגוף הימני, לא מסוגל לדבר ולא לאכול באופן עצמאי. "הוא היה נכה. כמו אחרי אירוע מוחי", נזכרת גיא. "ברמב"ם עשינו תורנויות מי יישאר איתו, בבית לוינשטיין היה לי ברור שאני הולכת לגור שם. חייתי איתו כל ארבעת החודשים שהיה מאושפז שם, 24 שעות ביממה. כשבן היה עדיין

הגענו למיון ואני זוכרת שהסתכלתי על הצילום של הסייטי והגידול נראה לי כמו שלישי מהגולגולת. אחרי שהרופאים דיברו איתנו והסבירו לנו שיש לו גידול גדול בראש, העבירו את בן באמבולנס ל'רמב"ם'."

בבית החולים 'רמב"ם' קיבלו את בן שני רופאים מהמחלקה הניאורוכירורגית, הסי-בירו שיש להסיר את הגידול בדחופות וקבעו ניתוח למחרת. "בן היה די המום. הוא לא ידע איך לעכל את זה. הוא גם לא ידע מה לכתוב לחברים מהצבא ומהקיבוץ. בסוף הוא כתב להם: 'אני נכנס לניתוחון קטן כדי לפתור את כאבי הראש'", מספרת גיא.

ביום שני נכנס בן לניתוח, אך כשגיי-לו בראשו הרבה נוזלים, נאלצו להכניס לו ארבעה נקזים ולדחות את הניתוח ביומיים. "לפני שבן נכנס לניתוח בפעם השנייה, אמרתי לו שרק יחשוב על הסקי שמחכה לו אחרי שיחלים מהניתוח. חי-כינו שעות במתח, ואז הרופא יצא ואמר

"והוא אמר לי משפט שנחרט בי חזק: 'הילד שלך לא יכול לחזור להיות מה שהוא היה'. אבל אני לא ויתרתי על זה שהילד שלי יחזור להיות מה שהיה".

בלי שום סימן מקדים

בן גיא נולד לפני 20 שנה ביישוב גן נר, בן זקונים לאיילת (51), מטפלת בהידרותפיה ולניר (58), רופא משפחה. יש לו שתי אחיות גדולות ממנו. אחרי גן נר חיו תקופה בקיבוץ מזרע, ולפני ארבע שנים עברה המשפחה להתגורר בשכונת גבעת המורה בעפולה. כבר כנער היה ברור שהוא מחובר לספורט. למעשה הלך בעקבות אמו – שאוהבת סקי, טריאתלון ורכיבה על אופניים – וכך הצטרף מגיל צעיר לקבוצת הרוכבים 'רוחות הצפון'. בתום לימודיו התגייס ליחידה מובחרת.

שנה ושלושה חודשים אחרי גיוסו, לפתע פתאום ובלי שום סימן מקדים, התחילו אצלו כאבי הראש. "במשך שבועיים רצופים הוא סבל מכאבים. הם היו חזקים ולפעמים גרמו לו קצת לס-חרחורת. בצבא הוא אפילו הקיא פעם אחת. הכדורים שהוא לקח לא עזרו", נזכרת גיא. "בשבוע השני של הכאבים הוא הגיע הביתה לחופשה וראיתי שהוא לא הוא. הבנתי שאין מנוס אלא להתפ-נות למיון בבית החולים 'העמק'. הגענו למיון ביום ראשון בבוקר, גם אבא שלו הגיע, ובן עבר סייטי. אף אחד מאיתנו לא תיאר לעצמו שיש פה משהו רציני. בן נשאר שם לבד לחכות לתוצאות. אחרי כמה שעות התקשרו ואמרו שיש ממצא.

"בשעה שלוש וחצי ניר מתקשר ואומר לי: 'יש ממצא'. לוקח לי שנייה להבין על מה הוא מדבר. הייתי במיטה במנוחת

צהריים. תוך דקה אני בעמידה, תוך שתי דקות אני ברכב. תוך עשר דקות אני בבית חולים. והראש עובר" – כך שיחזרה איילת גיא מעפולה ביומנה האישי את הרגע שבו נודע לה שלבנה בן, ספורטאי, רוכב אופניים וחייל קרבי, יש גידול בראש. "התקשרתי לקאנטרי להודיע שלא אגיע לעבודה היום וגם לא בתקופה הקרובה. אני רק חושבת על בן, שיושב שם לבד וצריך לעכל את החדשות. אני מגיעה בריצה למיון, הילד יושב על מיטה ומשחק באיפד שלו. הוא מרים אליי מבט נבוך ואני ישר ניגשת אליו, מנשקת את ראשו ואומרת לו שהכל יהיה בסדר, כשעיניי מתמלאות לראשונה לפני תקופה מלאה בדמעות. השתדלתי לא להראות לו מה מתחולל בתוכי, אבל בן ילד רגיש, יודע לאבחן אותי במבט אחר".

חמישה חודשים אחרי הניתוחים, השיתוק בחצי גוף ומסע שיקום מעורר השראה שבי-מרכזו אם עיקשת שנלחמה כלביאה כדי שבנה יחזור לעצמו, שב בן לרכוב על אופניים. ביום ששי שעבר הוא קיבל אופני שטח חדשים – מתנה מחברי קבוצת הרור-כבים 'רוחות הצפון', שבה רכב לפני גיוסו לצבא. באותו סוף שבוע, לראשונה מאז התהפכו חייו, הוא רכב כ-32 קילומטרים בשדות עמק המעינות.

"בבית החולים פגשתי אבא של נער שקרה לו מקרה דומה", סיפרה השבוע גיא,

26.95x32.75	3/3	עמוד 29	נצרת - העמק - ידיעות	07/04/2017	58050609-3
בית חולים לוינשטיין - 2119					

בן ואמו איילת.
"בחיים צריך
לקחת הכל בקלות
ולהסתכל על הצד
החיובי"

ארוכה וסבלנות נדרשת לצדה. / מאחלים
אנו לך בן היקר / תחוק ותתחוק, תדווש
ותדהר / כי המרחבים הולמים אותך, ברור
ככך בגאון / כולנו מאחוריך - חברי רוחות
הצפון".

"זו קבוצה נפלאה", אומרת גיא בהערכה.
ובן מוסיף: "התרגשתי מכל זה, שמחתי.
אמרתי להם תודה על הזכות לרכוב איתם
ועל המתנה שלא ציפיתי לקבל. הרגש
תי שאני חוזר למשפחה. היה נהדר לחזור
לרכוב, אני אוהב את זה. בשבילי רכיבה
על אופניים זה משהו שאני רוצה לחיות
בשבילי".

"אם יש משהו שזכור לי היטב מכל הסיי
פור שעברנו", מסכמת גיא, "זו התחושה
של רכבת הרים. כל יום צופן משהו שונה,
בכל יום יש הפתעות כאלה ואחרות. בכל
יום אפשר לעבור שעות נהדרות ושעות
נוראיות. צריך סבלנות של ברזל ויכולת
עצומה לשרוד את כל השינויים, גם במצב
הרוח וגם במצב הכללי. איך נאמר: הסרט
הזה הוא לא לבעלי לב חלש. בכל אופן,
מבחינתי זה רק עניין של זמן עד שכן יחזור
לעצמו לגמרי".

עדיין מגיע לשם כמה פעמים בשבוע לא
שפוז יום, וגיא חזרה השבוע לעבוד.
בשבועיים האחרונים, לקראת החזרה
הביתה, החלה גיא לחפש אופניים חדשים
לבנה, אך לא היה לה תקציב מתאים לכך.
איתן שרעבי, חבר מקבוצת הרכיבה רוחות
הצפון, העלה מיד רעיון לגייס את חברי
הקבוצה לתרום, כל אחד כפי יכולתו, כדי
לרכוש לבן אופני שטח טובים - וכך היה.
את האביזורים הנלווים קיבלו במתנה מקור
בי שושני, מנהל ובעלים של חנות האופי
ניים 'אופן אופן' בעפולה.

ביום שישי בבוקר, רגע לפני שכן חזר
סופסוף לרכוב שוב עם קבוצת רוחות הצ'
פון, הם העניקו לו את האופניים החדשים
בטקס מרגש. באותו מעמד נשא לכבודו
חבר הקבוצה איתן גלבמן נאום מחורז: "בן
הוא חבר ביישן ושקט / רוכב מעולה וחבר
למופת / סיים בגרויות, התגייס לצבא /
קרבי כמוכן, אלא מה / סיים טירונות,
אימונים, טרטורים / חייל למופת, מלא
חברים / כאבי ראש וגידול, ניתוח ודאגה /
של אמו איילת ועימה כל הקבוצה. גם זה
עבר ונגמר וכעת החלמה / תקופת שיקום

הבא היה לקחת אופניים רגילים. בהתחלה
רצתי לידו, וברגע שהוא היה בסדר עם זה
לקחתי זוג אופניים גם לעצמי והתחלנו
לרכוב צד בצד. בחודש האחרון הצטרפנו
גם לרכיבה מחוץ לפארק".

"כולנו מאחוריך"

כיום, אומר בן, הוא כבר מרגיש טוב:
"הייתי רוצה לחזור ליחידה שהייתי בה
בצבא. אני מתגעגע לצוות שלי. ביקרתי
אותם לא מזמן והיה מדהים. בחיים צריך
לקחת הכול בקלות ולהסתכל על הצד
החיובי".

עם זאת, הוא מודע לחלוטין למה שעבר
עליו - ולחלקה של אמו בשיקומו המר-
שים. "היום אני מעריך את אמא יותר", הוא
מזהיר. "זה לא מובן מאליו שהיא עשתה
מה שעשתה, שהיתה איתי כל הזמן. מדי
פעם אמרתי לה שאני אוהב אותה. אמא
שלי היא גדולה מהחיים".

ביום חמישי שעבר, חמישה חודשים אחרי
שהתגלה הגידול בראשו של בן, עזבו הוא
ואמו את בית לוינשטיין וחזרו הביתה. בן

במסגרת הצבא, דאגו לי לחדר במלונת
ליד, אבל בפברואר הוא שוחרר ומאותו
רגע עברתי לישון במיטה מתקפלת לידו.
כל יום הוא הוא עשה פיזיותרפיה, ריפוי
בעיסוק ותקשורת. אחרי חודשים בבית
לוינשטיין הוא חזר לדבר".

בן לא זוכר הרבה מאותה תקופה. "אני
זוכר רק אחות אחת שטיפלה בי ברמב"ם,
וזהו", הוא אומר. "יש לי עדיין קצת בעיה
עם הזיכרון, אבל אני אתגבר על זה. לאט
לאט דברים חוזרים אליי".

במהלך תקופת השיקום הבינה גיא שהיא
צריכה להחזיר את בנה לרכיבה על אופי
ניים בהקדם האפשרי - והצטרפה לקבוצת
הרכיבה 'בכל אופן' בפארק רעננה. "היה
לי ברור שזה יאייץ את השיקום, וזה אכן
היה ככה. בהתחלה בן רכב על אופניים
רגילים עם גלגלי עזר. רציתי לראות
שהוא בכלל מסוגל לשבת על אופניים.
אחרי שהוא עבר את המשימה בהצלחה
לקחתי אופני טנדם (אופניים המיועדים
לשני רוכבים). פעמים אחדות רכבנו יחד
על אופני הטנדם, עד שהרגשתי שהוא כבר
מספיק חזק להמשיך הלאה בעצמו. השלב